

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 304/2018
18.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Биљане Драгојевић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., улица, кога заступа пуномоћник Марко Алексић, адвоката из ..., улица, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда П-1 У 5632/17 од 05.07.2018. године, са противном странком Министарством за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, у предмету личне инвалиднине, у нејавној седници већа одржаној дана 18.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије број 580-02-04224/2006/11 од 23.02.2017. године, којим је у вршењу ревизије поништено решење Општинске управе Секретаријата за здравствену, социјалну, дечју, борачко-инвалидску заштиту избеглица и привремено расељених лица општине Врање број 580-740/2006-08 од 05.09.2006. године и решено да се АА из ... признаје својство ратног војног инвалида VIII групе са 40% инвалидитета и право на личну инвалиднину у износу 8% од основа, почев од 05.08.2004. године трајно, односно све док постоје законом прописани услови за остваривање и коришћење права с тим да је корисник дужан да пријави надлежном првостепеном органу сваку промену која је од утицаја на право или на обим права по овом закону у року од 15 дана од дана настале промене, а овим решењем замењује се решење Министарства за социјална питања Републике Србије број 580-02-00363/2002-07 од 29.08.2003. године. Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде материјалног права и повреде правила поступка која је била од утицаја на решење ствари, подносилац наводи да се од 1999. године, када је код њега утврђен проценат инвалидности од 40%, његово здравствено стање стално погоршава, тако да тај проценат сада износи 90%, што произлази из извештаја ВМА од 23.11.2012. године и 31.11.2016. године, као и из налаза и мишљења Лекарске комисије за преглед лица обухваћених Законом о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца од 14.02.2017. године. Сматра да је примена члана 27. став 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, на начин како су то учинили Управни суд у побијаној пресуди и тужени орган у тужбом оспореном решењу погрешна и неправилна и да наведени члан не искључује примену члана 90. истог закона, који даје могућност да се тужиоцу утврди већи проценат инвалидности од оног који је утврђен ранијим решењем. Указује на пресуду Врховног суда Србије У 1861/07 од 09.04.2009. године и разлоге наведене у тој пресуди. Истиче да Управни суд није дао разлоге за неодржавање јавне расправе и да је јавна расправа морала бити одржана због сложености предмета спора. Предложио је да суд захтев уважи и побијану пресуду укине или преиначи, а тражи и накнаду трошкова поступка.

Противна странка није дала одговор на захтев, већ је само доставила списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је тужени орган, у вршењу ревизије и у извршењу пресуде Управног суда II-1 У 5873/15 од 08.04.2016. године, поништио решење првостепеног органа од 05.09.2006. године и решио да се тужиоцу признаје својство ратног војног инвалида VIII групе са 40% инвалидитета и право на личну инвалиднину у одговарајућем проценту од основа почев од 05.08.2004. године трајно, односно све док постоје законом прописани услови за остваривање и коришћење тог права. Ово стога што је тужиоцу приликом првог признавања својства ратног војног инвалида (налазом, оценом и мишљењем број ... од 18.05.1999. године) болест очију у проценту од 40% цењена као погоршање, због чега му се по овом основу на основу, сагласно одредби члана 27. став 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, не може признати већи проценат инвалидитета. Управни суд је оценио да је без утицаја навод тужбе да је дошло до даљег погоршања здравственог стања тужиоца, с обзиром на одредбу члана 27. став 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ" бр. 24/98, 29/98 и 25/2000-у даљем тексту: Закон) прописано је да при утврђивању процента војног инвалидитета лицима код којих је под околностима из чл. 4. и 8. став 3. овог закона наступило оштећење организма узима се одговарајући проценат од целокупног оштећења организма, с обзиром на природу болести и њен развитак, трајање и тежину ратних напора, односно напора при вршењу војне службе, као и друге околности које су у појединим случајевима утицале на болест. Према ставу 2. истог члана, проценат војног

инвалидитета утврђен коначним решењем по одредби става 1. овог члана на основу погоршања болести, који је одређен при првом утврђивању војног инвалидитета, не може се доцније повећавати без обзира на даље погоршање оштећења организма.

Према одредби члана 90. став 1. Закона, ако код војног инвалида наступе промене које су од утицаја на права утврђена коначним решењем, војни инвалид може, по истеку две године од дана доношења коначног решења, поднети захтев за утврђивање новог процента војног инвалидитета у вези са насталом променом.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је правилна и на закону заснована. Ово стога што је тужиоцу при првом утврђивању војног инвалидитета решењем Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања број 580-02-507/99-07 од 25.06.1999. године, на основу налаза оцене и мишљења другостепене лекарске комисије број 518 од 18.05.1999. године, признато својство ратног војног инвалида VIII групе са 40% инвалидитета по основу погоршања већ постојеће болести. Одредбом члана 27. став 2. Закона изричито је прописано да се проценат војног инвалидитета који је једном утврђен коначним решењем на основу погоршања болести, не може доцније повећавати без обзира на даље погоршање болести. Дакле, одредба члана 27. став 2. Закона искључује примену одредбе члана 90. став 1. Закона, па су због тога, без обзира на даље погоршање здравственог стања, неприхватљиви наводи подносиоца захтева да је у његовом случају требало повећати раније утврђени проценат војног инвалидитета на основу члана 90. Закона.

Како је у конкретном случају искључена примена члана 90. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, без утицаја су наводи подносиоца захтева којима се указује на пресуду Врховног суда Србије У 1861/07 од 09.04.2009. године и разлоге наведене у тој пресуди.

Управни суд је у побијаној пресуди навео разлоге којима се руководио приликом решавања предмета спора без расправе, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Врховни касациони суд је имао у виду да је у побијаној пресуди у ставу првом образложења погрешно наведена садржина тужбом оспореног решења, али је нашао да то није од утицаја на законитост побијане пресуде јер се ради о очигледној грешци у писању која се исправља на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 362. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011... 55/14).

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

С обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 18.04.2019. године, Узп 304/2018

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић